

(folytatás az 1. oldalról)

sőt menyországot ígért az emberek többségének, hiszen azt állította, hogy véglegesen megoldja a társadalom összes problémáit. Természetesen csak az úgynevezett többségnek, mert a faji és osztályalapon kijelölt úgynevezett kisebbséget, mint a bajok okozóját pusztulásra ítélte.

1956 októberének lényege nemcsak az, ami megtörtént, hanem az is, amit ma gondolunk és mondunk róla, mert csak így kaphatnak értelmet tettek, gondolatok és áldozatok, csak így van súlya a tetteinknek, így van felelősségünk is, csak így válik el a sár az aranytól, a hős az árulótól, a gyilkos az áldozattól.

Minden jeles történelmi évforduló, minden ünnep önvizsgálat is egyben. 1956 tehát arra is kötelez bennünket, magyarokat, hogy megmérjük magunkat. Ezért minden jeles évforduló méltó megünneplésének az a legnagyobb próbája, hogy meg tudunk-e felelni az általa felállított mércének.

Mennyire értjük, mennyire becsüljük meg a múlt üzenetét, elődeink céljait, törekvéseit, reményeit. Mit tudunk átvenni tőlük, mire tanítanak bennünket.

1956 összefogása az ország tetterejét, életerejét mutatja: azt, hogy a szabadság levegője jobb, mint a hazugság képmutatása, hogy szabadságban élni annyi, mint nem félni, annyi, mint megszabadulni a könyörtelen elnyomástól.

A létünket vakmerő harcainknak köszönhetjük, és ez a harc mindig bennünk kezdődik és valójában ott is dől el. Mert ha magunkban megnyerjük a harcot, akkor sem hazugság, sem rendőri gumibot és erőszak nem vehet többé erőt rajtunk.

1956 emléke olyan értéket képvisel, amelyre mindannyian büszkék lehetünk. 1956 forradalmárai visszaadták a nemzet becsületét, visszaszerezték a magyar nép tekintélyét az egész világ előtt. Legyen ez példaértékű üzenet számunkra ma is!

Becsüljük és tiszteljük a forradalom eredményeit és méltósággal emlékezünk mindazokra, akik bátran kiálltak a magyar nemzet szabadsága mellett!

A megemlékezés „Az angyalok nem sírnak” c. színdarabbal folytatódott – és ért véget aznapra – a Főnix MMI Művészeti Műhely előadásában.

Október 23-án, csütörtökön délelőtt az Árpád közben lévő 56-os emlékműnél Babák Mihály polgármester megemlékezését hallgathatták meg az összegyűltek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Barátain! Kedves Emlékező Közönség!

Emeljük tekintetünket ebben az esztendőben is október 23-ra, e fényes napra! Idézzük föl 1956 forradalmának és szabadságharcának dicső napjait!

Nagy szeretettel köszöntjük mindazokat, akik ma eljöttek, hogy együtt ünnepelhesük a magyar történelemnek azt a pillanatát, amikor a világnak immár nem először mutatva példát, a nemzet kiegyenesítette idegen és belső elnyomók által megtiport gerincét, s békés megoldás híján fegyverrel lépett fel demokratikus jogaiért, a nemzeti függetlenség kivívásáért.

Ez az ünnep a szabadság, a demokrácia, az önrendelkezés, önszerveződés, a füg-

getlenség és sok fontos érték hordozója.

1956. és a magyar forradalom velünk él. Szívünkben őrizzük eszméit, emlékezünk hőseire. Van mit tanulnunk a magyar szabadságharcostól: Mindenek előtt azt, hogy érdemes a szabadság és az igazság fényében keresnünk a boldogulásunkat. Azt, hogyvegyük kezünkbe sorsunkat. Érezzük meg együtt a szabadság nagyszerűségét, ahogyan szabadságharcosaink is,

bizunk az emberi közönyösség elleni küzdelem és a szeretet erejében: szükség van napjainkban is olyan emberekre, akik a szabadság igazságát határozottan képviselik;

Fejet kell hajtánunk hőseink előtt. Fejet

kell hajtánunk azok előtt, akik fegyverrel a kézben álltak ki a világ legerősebb hadserege ellen mérközni! Fejet kell hajtánunk azok előtt, akik a szervezésben, a különböző tanácsokban küzdöttek a szabadságért! Fejet kell hajtánunk azoknak az emléke előtt:

– akik borzalmas halállal lakoltak ezért a bitón!

– akik kegyetlen börtönökben sínylődtek évekig

– azok előtt az asszonyok előtt, akik magukra vették a rájuk eső részt, akik éppúgy megszenvedték ezeket az éveket, mint maga a kedves;

Meg kell hajtánunk a fejünket azok előtt, akik már nincsenek közöttünk, akik már megkapták azt a bizonyos égi behívót, és azok előtt is fejet hajtánunk, akik velünk élnek, akik tanúi vol-

tak azoknak az októberi napoknak...

Hadd köszöntsem őket most külön szeretettel!

1956-ból olyan képek rögzültek az utókor memóriájában mint: a Rádió ostroma; a Sztálin-szobor ledöntése; levert vörös csillagok; utcai máglyán égő személyzeti iratok; fák mögül lövöldöző gyerekek; Molotov-koktéllal kilőtt szovjet tankok; golyózáporban a téren életveszélyben átfutó elsősegély-nyújtók. Látjuk lelki szemeinkkel e véres eseményeket. Háborzongató, szívszaggató érzés.

Nem! Nem fordulhat többet elő és ne is forduljon elő soha többé, hogy erőszak, kegyetlenség, hazugság uralkodjék egy szabadságra született nemzet fölött!

Ma másfajta csatákat vívunk. Nem véres csaták ezek, de jelentőségük ugyanolyan nagy, mint az 52 évvel ezelőtti élethalálharcoknak. Most éppúgy, mint akkor, a szabadságunk a tét.

Mert az emberhez méltó élet a szabadságban gyökerezik. És nincs szabadság, amelyet ne kellene megszolgálni.

Amikor hétköznapjaink csataterein küzdünk:

– a tisztességes megélhetésért vívunk
– gyermekeink megélhetéséért, kényeréért, jövőjéért

– a család összetartásáért

– a barátainkért

– a szerelemért

– önmagunk személyes életéért

– a nemzet szabadságáért

– és a világ embertelenné válása ellen vívjuk mindennapi harcunkat, itt Szarvason, éppúgy, mint Debrecenben vagy Győrben, vagy az ország bármely más részén.

1956. örökösei azok, akik lélekben fiatalok maradnak. Nem kényelmesedhetünk el. Nem dőlhetünk hátra. Nem mondhatjuk, hogy elfáradtunk. Fiatalnak kell maradnunk szívben-lélekben egyaránt: ezt mondja ma nekünk '56. És mi ezt a tanítást hagyjuk örököül gyerekeinknek, unokáinknak. És akkor nyugodtan mondhatjuk: Nem félünk a holnaptól, mert látjuk a tegnapot és szeretjük a mátt.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

A polgármester ünnepi beszéde után a pártok, civil szervezetek, intézmények képviselői megkoszorúzták a szarvasi '56-os emlékművet.

